

Midfaste – søndag den 22.marts 2020

Salmer til søndagen

736 Den mørke nat forgangen er

31 Til himlene rækker din miskundhed Gud

367 Vi rækker vore hænder frem

370 Menneske din egen magt

826 Guds nåde er en vintergæk

862 Gå i mørket med lyset

Evangelieteksten til Midfaste 2.tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Da skaren nu så, at Jesus ikke var der og hans disciple heller ikke, gik de om bord i bådene og kom til Kapernaum og ledte efter Jesus. Og da de fandt ham på den anden side af søen, sagde de til ham: »Rabbi, hvornår er du kommet hertil?« Jesus svarede dem: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: I leder ikke efter mig, fordi I fik tegn at se, men fordi I fik brød at spise og blev mætte. Arbejd ikke for den mad, som forgår, men for den mad, som består til evigt liv, den som Menneskesønnen vil give jer; for ham har Faderen, Gud selv, sat sit segl på.« Så sagde de til ham: »Hvad skal vi gøre, for at vi kan gøre Guds gerninger?« Jesus svarede dem: »Guds gerning er den, at I tror på ham, han har udsendt.« Da sagde de til ham: »Hvilket tegn gør du, så vi kan se det og tro dig? Hvad kan du gøre? Vore fædre spiste manna i ørkenen, som der står skrevet: »Brød fra himlen gav han dem at spise.« Jesus sagde så til dem: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: Moses gav jer ikke brødet fra himlen, men min fader giver jer brødet fra himlen, det sande brød. For Guds brød er det, der kommer ned fra himlen og giver liv til verden.« De sagde til ham: »Herre, giv os altid det brød!« Jesus sagde til dem: »Jeg er livets brød. Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste. [Men som jeg har sagt til jer: I har set mig, og I tror ikke. Alt, hvad Faderen giver mig, skal komme til mig, og den, der kommer til mig, vil jeg aldrig vise bort.«] Johannesevangeliet 6,24-35[36-37]

Prædiken

Kejser Frederik den første af Tyskland var en mægtig kejser og mente selv, at han var hvad der måtte kaldes en god kristen. En dag kom han i diskussion med nogle lærde om, hvilket sprog, der var menneskets oprindelige. Og for at få afklaring på spørgsmålet, besluttede kejseren sig for at iværksætte et forsøg:

Han tog nogle nyfødte børn fra et børnehjem og indrettede små individuelle rum til dem. Derefter beordrede han nogle af sine tjenere at sørge for disse børns elementære behov det vil sige vand, god mad og hvad der ellers er nødvendigt for livets fysiske opretholdelse. Samtidigt med det gav han tjenerne strenge ordre om, at de ikke på noget tidspunkt måtte snakke med børnene eller på nogen anden måde kommunikere med dem.

Tanken bag dette eksperiment var, at børnene på denne måde ikke ville høre noget sprog eller blive påvirket af nogen kultur. Når børnene så voksede op og blev så gamle, at de kunne tale, ville den tale, der flød fra deres mund, være menneskets oprindelige sprog. Den fromme kejser var overbevist om, at børnene til den tid ville tale hebraisk, for det var jo Biblens sprog. Og her kan I så for en kort stund overveje, hvilket sprog I tror børnene talte....

Svaret er...

Ikke noget!

For børnene døde alle sammen inden de blev gamle nok til at tale. De døde ikke af mangel på mad eller drikke, da kejseren jo til fulde havde sørget for, at deres fysiske behov var dækket. De døde derimod af noget, der er langt vigtigere end brød og vand - eller flæsketeg med sovs og kartofler. De døde af mangel på kærlighed og omsorg.

Selvom kejseren egentlig betragtede sig selv som en god kristen og sikkert havde studeret sin Bibel flittigt havde han åbenbart inden iværksættelsen af sit forsøg ikke taget Jesu ord om, at mennesket ikke kan leve af brød alene med i betragtning. Mennesket har brug for andet end det fysiske brød for at leve. Det har et grundlæggende behov for kærlighed og omsorg - af Jesus kaldet livets brød. Eller som Martin Luther siger det: Vi er dagligt brød i hinandens liv. Men det er jo mildest talt lidt en udfordring lige nu... i hvert fald i en fysisk henseende.

Så hvorfor så denne historie til i dag. Er det bare for at grave hullet endnu dybere og mærke en endnu større frustration over ikke at kunne være sammen med sin familie og venner mere? Er det bare for at træde i, at vi er nødt til at være alene eller kun sammen med vores nærmeste? At vi ikke kan drage omsorg ligesom vi plejer? Eller mærke kærlighed?

Nej det er det selvfølgelig ikke. Det er en kærlig og venlig påmindelse om, at vi visner uden kærlighed og omsorg - og den kan gives og vises på mange måder... også når vi ikke har mulighed for at samles som vi plejer og også i en vanskelig og svær tid.

Jeg tror, at de fleste af os oplever, at vores hverdag og virkelig i denne tid er vendt fuldstændig på hovedet. Og når vi trues har vi været vant til, at så søger vi sammen, vi næres af fællesskabet og vores omgang med andre mennesker. Vi lader op, får fornyet energi, skaber relationer og bånd i fællesskab og oplever kærlighed og nærvær fra andre mennesker. Og nogle af de fællesskaber, der kan det, synes jeg, at jeg allerede nu har mødt rigtig mange af her i Helligåndskirken til både gudstjenester og alle de andre aktiviteter. Og derfor er det også bare så mærkeligt, at det sted der altid emmer af liv og stemmer er helt tomt og at vi nu må nøjes med at sende hinanden gode og varmere tanker og finde nye måder at være sammen på - på afstand.

Vores kloge dronning sagde følgende forleden:

I farens stund holder vi sammen. Det ligger dybt i os som mennesker. Det falder os også naturligt her til lands. Denne gang skal vi vise sammenhold ved at holde afstand. Det er helt naturligt at være bekymret, men lad os sammen skabe et nyt håb i en svær tid.

Og det synes jeg, det lader til, at vi gør! Der blomstrer frem med nye initiativer, med hjælpeforanstaltninger, med hjælp og ideer til aktiviteter derhjemme og med digitale fællesskaber på kryds og tværs.

Der er blandt andet morgensang hver morgen med Phillip Faber på p2 og DR1 kl. 9:05, der er også morgensang med organisten Martin Hornstrup fra Gellerup kirke og hans familie hver morgen på Facebook kl. 8:30, der er undervisning fra Randers Regnskov, virtuelle museumsture, der er morgentræning, der er live kokkesessioner, der er filmfællesskaber og ikke mindst er der livegudstjenster blandt andet fra Københavns og Aarhus Domkirker.

Der er ligeledes mange mennesker, der har meldt sig i hjælpegrupper, startet initiativer og ønsker at gøre nytte og hjælpe med hvad de kan. Det er både omsorgsfuldt og kærligt. Og det må da være det, der kan kaldes at stå sammen på afstand, skabe fællesskaber hver for sig og skabe håb i en svær tid.

Jesus siger som sagt i evangeliet til i dag "Jeg er livets brød". Og livets brød er det vi næres ved. Det der hjælper os til at leve og være mennesker – som regel dog sammen med andre mennesker. Og det er vel netop alt det, der foregår imellem os som mennesker, vi næres ved. Det der for os til at holde sammen og holde af. Det er også det der kan skabe håb for os i, hvad der er en vanskelig, hård og kompleks tid. Det er kærlighed. Det er håbet om, at vi skærmes, at vi er passet på, at vi kan stå sammen og nære omsorg og kærlighed for hinanden på en ny måde. Jesus siger "Jeg er livets brød" – lad det være en trøst og et håb om, at Jesus ønsker at være det vi næres ved, det vi henter kærlighed og overskud fra, den vi altid kan vende os mod - og den der nærer håbet og kærligheden i os.

Også så vi måske på den baggrund kan blive mindet om måske at ringe til dem vi holder af og måske også dem vi ikke ser så tit. Det kan være, vi husker at skrive en besked til nogen, vi kender, der måske ikke har så mange de hører fra. Det kan være at handle eller hjælpe nogen, der ikke har så nemt ved selv at komme ud eller er i karantæne. Det kan være at gå på opdagelse i alle de alternative fællesskaber, der er opstået og blive en del af dem eller gå foran med sang fra haven eller altanen sammen med alle de andre og hver for sig eller male regnbuer, der forsikrer om at alt bliver godt igen og hænge dem i vinduerne eller på postkassen, som de gør på Nørrebro og mange andre steder i Danmark efterhånden, kaste sig ud i at bage verdens bedste kringler "live" eller noget helt tredje. Skabe omsorg og kærlighed og håb for andre og passe på sig selv samtidigt.

For vi har et grundlæggende behov for kærlighed og omsorg. Vi er dagligt brød i hinandens liv. Og Jesus som livets brød, er der hvor vi kan vende os hen, når vi trænger nyt håb og når vi har brug for selv at kunne læne os tilbage i Guds omsorg og kærlighed for os, som vi så kan give videre til andre.

Kirkebøn

Gud, vær os nær, nu hvor vi ikke kan være nær hos hinanden.

Omfavn os alle i denne tid, hvor mange af os ikke engang kan give hinanden hånden eller et kram.

Pas på dem, vi holder af, som vi ikke kan besøge - fordi det er sådan, vi bedst passer på dem.

Hjælp os til at bevare vores fornuft og næstekærlighed i denne svære tid.

Vær særligt nær hos dem i de lande, som er ramt så meget hårdere end Danmark.

Giv dem og os håb, når vi er ramt af frygt, smerter, sorg og panik. Trøst dem, som har mistet nogen, og styrk dem, som er syge.

Vi beder for de sårbare og de udsatte, der ikke kan tåle at blive smittet.

Vi beder for dem, der er så bange, at de ikke kan sove om natten, og vi beder for dem, der sorgløst fortsætter deres liv, som om verden er den samme.

Giv styrke og overskud til de mange, der skal passe og helbrede de syge.

Vi har brug for deres evner – men de har også brug for omsorg.

Vi beder for sygeplejerskerne, lægerne og sosu-assistenterne, og også for kassedamerne, lastbilchaufførerne og lagermedarbejderne - for alle dem, der må arbejde og holde hjulene i gang, så vi kan leve videre og vente i afskærmet tryghed.

Vær med dem, der har magten til at bestemme her i landet.

Hjælp dem til at træffe de bedst mulige beslutninger, også når det ser umuligt ud.

Vi beder for alle, og vi beder for os selv,

for vi ved, at ingen er skærmet;

at smitten ikke gør forskel på direktører og pædagoger.

Lad os tro på, at du heller ikke gør forskel -

at du skærmer os alle sammen;

at du skærmer vores tro og vores håb,

så vi får mod og kræfter til at leve

i dag og i morgen og i alle dagene, der venter os -

sammen med hinanden og sammen med dig.

Herre, vi kan se kirkerne, men savner at mødes i dem.

Lad kirkerne være fyrtårne, selvom de lige nu står tomme.

Lad kirkerne være symbol for det håb, som skal bære os igennem denne tid.

Og lad håbet være det anker, som kan give os ro, når vi føler os urolige for fremtiden.

Amen